

Ювілеї Jubilees

СЛОВО ШАНИ КОЛЕЗІ ТА ВЧИТЕЛЮ

Цьогоріч у знаної вітчизняної дослідниці, доктора мистецтвознавства, професора Національної академії образотворчого мистецтва і архітектури, дійсного члена Національної академії мистецтв України, заслуженого діяча мистецтв України Людмили (Лади) Семенівни Міляєвої славний ювілей.

Шановна колега з плеяди тих вітчизняних мистецтвознавців, які сформувалися та вийшли на кін науки в післявоєнний період. На долю цих учених, які заступили собою страчений майже повністю наприкінці 1920-х – упродовж 1930-х років у підсовет-

ській Україні цвіт національної еліти, випало чимало перепон, випробувань і завдань до виконання, й не лише питома фахових (зокрема в ділянці фіксації, збереження та вивчення пам'яток минулого). Найголовніше з них полягало в черговій спробі сформувавши власний, незалежний, а зараз науково виважений погляд на доробок національної художньої культури. Із цим стратегічним викликом вони (разом з небагатьма вцілілими представниками довоєнної еліти – С. Таранушенком, М. Новицькою, В. Свенціцькою, П. Жолтовським та ін.) назагал упоралися, особливо в ділян-

СЛОВО ШАНИ КОЛЕЗИ ТА ВЧИТЕЛЮ

ці давнього мистецтва. І в цьому немало особиста заслуга Л. Міляєвої. Разом із Г. Логвиним, П. Білецьким, С. Асєєвим, Ю. Нельговським, Ф. Уманцевим та іншими вона представляла київський осередок дослідників вітчизняної художньої культури середньовічного й ранньомодерного періодів, який згодом (упродовж кількох десятиліть) очолювала.

Озираючи дослідницький набуток Л. Міляєвої на обраному нею шляху, найсамперед можемо згадати її наукові студії в ділянці монументального церковного стінопису на прикладі храмів давніх галицьких міст Потелича й Дрогобича XVII – початку XVIII ст. («Розписи Потелича», 1969 р.; 1971 р.; «Розписи Дрогобича і проблеми розвитку українського мистецтва XVI – початку XVIII ст.», 1988 р.). Ці роботи (як і деякі інші, присвячені окремим комплексам або творам мистецтва, наприклад, образу XI ст. «Св. Георгій з діяннями» Спасо-Преображенської церкви у с. Великі Сорочинці, фрескам каплиці Святої Трійці в Любліні) є зразком ґрунтовного аналітичного вивчення пам'яток у широкому контексті світоглядних і культурних пошуків тогочасного громадянства. Водночас дослідниця чимало зусиль віддала написанню текстів оглядового, синтетичного характеру, що покликані були формувати в зацікавленій публіки загальне уявлення про розвиток українського образотворення XI–XVIII ст. Тут до-

речно назвати відповідні матеріали в таких виданнях, як «Історія українського мистецтва» (1966 р., т. 1, у співавт.); «Український середньовічний живопис» (1976 р., у співавт.); «История искусства народов СССР» (1974 р., т. 3, у співавт.; 1976 р., т. 4, у співавт.), а також – *The Ukrainian Icon 11th – 18th centuries. From Byzantine source to the Baroque* (1996) та «Українська ікона XI–XVIII століть» (2007 р., у співавт.).

Окремо слід наголосити на багаторічній педагогічній роботі Людмили Семенівни у стінах Київського державного художнього інституту Національної академії образотворчого мистецтва і архітектури (з 1962 р.), упродовж якої було підготовлено чимало молодих дослідників вітчизняного мистецтва. Саме її учні складають нині й стрижень колективу відділу образотворчого мистецтва Інституту мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М. Т. Рильського НАН України.

За гідний приклад натхненної праці, за принциповість учителя, за відвертість і приязнь у спілкуванні, за підтримку й плідну співпрацю на сторінках інститутського журналу «Студії мистецтвознавчі», за багаторічну відповідальну роботу в спеціалізованій вченій раді установи колектив ІМФЕ ім. М. Т. Рильського висловлює Ювілярці свою щирю шану і зичить здоров'я, бадьорості духу й творчого завзяття на многая і благая літа.

Колеги, учні, шанувальники